

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 18 0 Rs 059363 25 Rev
Sarajevo, 15.01.2026. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija: Fatime Imamović, kao predsjednice vijeća, Snježane Malešević i Zlate Džafić, kao članica vijeća, u pravnoj stvari tužitelja D.D. iz Č., Ulica V. broj ... koga zastupa punomoćnik Elvedin Alagić, advokat iz Bihaća, protiv tuženog Unsko-sanskog Kantona, koga zastupa zakonski zastupnik Kantonalno pravobranilaštvo Bihać, radi isplate potraživanja iz radnog odnosa, vrijednost spora 9.328,00 KM, odlučujući o reviziji tužitelja protiv presude Kantonalnog suda u Bihaću broj: 18 0 Rs 059363 25 Rsž od 08.10.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj 15.01.2026. godine, donio je sljedeće:

R J E Š E N J E

Revizija se usvaja, drugostepena presuda ukida i predmet vraća drugostepenom sudu na ponovno suđenje.

O troškovima revizijskog postupka, odlučit će se u konačnoj odluci.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Bosanskoj Krupi broj: 18 0 Rs 059363 24 Rs od 27.03.2025. godine, obavezan je tuženi da tužitelju isplati na ime troškova prijevoza za period od 01.05.2021. godine do 31.12.2024. godine iznos od 9.328,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 18.10.2024. godine pa do isplate, kao i da mu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.760,00 KM. Odbijen je zahtjev tuženog za naknadu troškova postupka u iznosu od 720,00 KM.

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Bihaću broj: 18 0 Rs 059363 25 Rsž od 08.10.2025. godine žalba tuženog je uvažena i prvostepena presuda preinačena, teko što je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja. Istom presudom obavezan je tužitelj da tuženom naknadi troškove sastava žalbe u iznosu od 360,0 KM, dok je odbijen zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu u iznosu od 450,00 KM.

Protiv drugostepene presude reviziju je blagovremeno izjavio tužitelj zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da ovaj sud reviziju usvoji i drugostepenu presudu preinači tako što će usvojiti tužbeni zahtjev u cijelosti, odnosno da pobijanu presudu ukine i predmet vrati drugostepenom sudu na ponovno suđenje, uz zahtjev za naknadu troškova sastava revizije u iznosu od 1.008,00 KM.

Odgovor na reviziju nije podnesen.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu odredbe člana 241. stav 1. Zakona o parničnom postupku¹ (u daljem tekstu: ZPP), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Revizija tužitelja je dozvoljena jer tužbeni zahtjev za isplatu troškova prevoza postavljen kao zahtjev za naknadu štete po osnovu Zakona o zabrani diskriminacije² -u daljem tekstu ZZD, a prema odredbi iz člana 13. stav 2. navedenog zakona u svim antidiskriminacijskim postupcima revizija je uvijek dozvoljena.

Dakle, revizija je dozvoljena i osnovana.

Iz činjeničnih utvrđenja nižestepenih sudova proizilazi da je tužitelj dana 01.05.2021. godine imenovan za sudiju Općinskog suda u Bihaću. Mjesto prebivališta tužitelja je Grad Čelinac, koji je udaljen od Bihaća 175 kilometara. Tužitelju je rješenjem Općinskog suda u Bihaću priznata naknada za odvojeni život od porodice i smještaj u mjestu rada u iznosu od 300,00 KM mjesečno počev od 12.12.2022.godine. Tužitelj je više puta podnosio tuženom zahtjev za naknadu troškova prevoza 4 puta mjesečno od mjesta prebivališta do mjesta rada i njegove zahtjeve tuženi je odbijao. Po navodima tužitelja on je diskriminisan i stavljen u nepovoljniji položaj u odnosu na druge nosioce pravosudnih funkcija na nivou BiH, kojima je Zakonom o platama i drugim naknadama u sudskim i tužilačkim institucijama na nivou Bosne i Hercegovine i Odlukom o visini, načinu i postupku ostvarivanja prava na naknadu za prijevoz s posla u institucijama BiH, priznato pravo na navedeni sedmični putni prevoz. Tužitelj traži troškove prevoza u visini cijene dnevne karte na relaciji Banja Luka- Bihać, koja u oba pravca iznosi 44,00 KM, pa bi za četiri odlaska u jednom mjesecu naknada iznosila 212,00 KM, a za period od 01.05.2021. godine do 31.12.2024. godine ukupno 9.328,00 KM.

Prvostepeni sud je usvojio tužbeni zahtjev tužitelja cijeneći da je tužitelj diskriminisan i stavljen u nepovoljniji položaj u odnosu na druge nosioce pravosudne funkcije kojima je priznato pravo na putni prevoz, a prema članu II/4 Ustava Bosne i Hercegovine garantovano je uživanje prava i sloboda, svim licima u Bosni i Hercegovini bez diskriminacije po bilo kojem osnovu kao što je pol, rasa, boja, jezik, vjera, političko i drugo mišljenje, nacionalno ili socijalno porijeklo, povezanost sa nacionalnom manjinom, imovina, rođenje ili drugi status.

Drugostepeni sud je usvojio žalbu tuženog i odbio tužbeni zahtjev zaključujući da tužitelju ne pripada navedeno pravo prema članu 6b. Zakona o platama i drugim naknadama sudija i tužilaca Federacije Bosne i Hercegovine, kojim je propisano samo pravo na putne troškove svakodnevnih dolazaka i odlazaka na posao, ali ne i putovanja u dane vikenda.

Tužitelj svoj zahtjev za isplatu troškova sedmičnog prevoza zasniva na odredbama Zakona o zabrani diskriminacije. Pitanje diskriminacije i zaštita od iste uređeni su odredbama čl. 2. te čl. 3. navedenog zakona kojim se daje definicija šta je diskriminacija, dok je odredbom člana 11. - 18. tog Zakona uređeno ostvarivanje zaštite diskriminacijom povrijeđenog prava.

Za pravilnu primjenu materijalnog prava u konkretnom slučaju tužitelj je bio u obavezi učiniti vjerovatnim postojanje diskriminacije i da je stavljen u nepovoljniji položaj u odnosu na druga lica ili grupu u pogledu isplate troškova prevoza za dane vikenda. U tom slučaju teret dokazivanja da nije bilo diskriminacije leži na protivnoj strani.

¹ „Službene novine Federacije BiH“, broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15

² “Službeni glasnik BiH”, broj: 59/09 i 66/16

Osnovano tužitelj u reviziji ukazuje na povred odredaba člana 8. i 191. stav 4. ZPP jer drugostepeni sud nije razmatrao osnovanost tužbenog zahtjeva sa aspekta postojanja diskriminacije, što je uticalo na donošenje zakonite i pravilne odluke i predstavlja povredu odredaba parničnog postupka iz člana 209. ZPP-a.

Naime, drugostepeni sud se u razlozima svoje odluke poziva samo na odredbu člana 6b Zakona o platama i drugim naknadama sudija i tužilaca Federacije Bosne i Hercegovine kojim je regulisano da sudiji, tužiocu i stručnom saradniku kome nije organizovan prevoz na posao i s posla, a čije je mjesto stanovanja od mjesta rada udaljeno najmanje 2 km, pripada naknada za troškove prijevoza u visini mjesečne karte gradskog i prigradskog i međugradskog prevoza. U međugradski prevoz spadaju mjesta koja su udaljena od mjesta rada do 70 km.

Dakle, drugostepeni sud je propustio cijeliti navode tužitelja u pogledu diskriminacije i naknadi štete, pozivom na Zakon o platama i drugim naknadama u sudskim i tužilačkim institucijama na nivou Bosne i Hercegovine, te u Odluci o visini, načinu i postupku ostvarivanja prava na naknadu za prijevoz s posla u institucijama BiH, jer je upravo ovim propisima sudijama, tužiteljima i stručnim saradnicima na nivou suda i tužilaštva BiH ista priznata. Naime, drugostepeni sud je u pogledu spornih navoda propustio da u obrazloženju svoje odluke iznese jasne i određene razloge.

Članom 18a. stav 1. Zakona o platama i drugim naknadama u sudskim i tužilačkim institucijama na nivou Bosne i Hercegovine propisano je da sudije i tužioci, kao i stručno osoblje iz člana 17. ovog zakona imaju pravo na naknadu troškova prevoza na posao i prevoz sa posla. Stavom 2. istog člana je propisano da pravo na naknade iz stav 1. ovog člana sudije, tužioci i stručno osoblje iz člana 17. ovog zakona ostvaruju u skladu s odgovarajućim odredbama Zakona o platama i naknadama u institucijama Bosne i Hercegovine kao i podzakonskim aktima donesenim na osnovu ovih odredaba.

Odlukom o visini, načinu i postupku ostvarivanja prava na naknadu za prijevoz na posao i prijevoz s posla u institucijama BiH, članom 3. stav 1. tačka b, propisano je da zaposlenim u institucijama BiH iz tačke a) ovog stava koji ne putuje dnevno od mjesta rada do mjesta prebivališta, kao i zaposlenim čije je mjesto rada udalje od mjesta prebivališta 80 i više kilometara, pripada sedmična naknada za svaku radnu sedmicu u kojoj je zaposleni ostvario minimalno jedan dolazak na posao i odlazak sa posla. Broj sedmičnih naknada na mjesečnom nivou ne može biti veći od 4, 5.

Opravdano revident upućuje na navedene odredbe jer se o istim drugostepeni sud nije izjasnio.

Naime, odlučujući u ovom postupku drugostepeni sud zanemaruje odredbu člana 15. Zakona o zabrani diskriminacije, te propušta ocijeniti da li, uporedna grupa na koju se tužitelj poziva (sudije, tužitelji i stručni saradnici u Sudu i Tužilaštvu BiH), su uporedna grupa koja u pogledu isplate troškova prevoza za dane vikenda potvrđuje postojanje systemske diskriminacije, propušta da cijeni da li ova različitost u propisivanju naknade za prevoz na držanom nivou i federalnom nivou (kao normativnih akata), su u tom dijelu diskriminirajuće norme ili ova različitost u propisivanju ovih naknada ima svoje opravdanje kod zakonodavca. Propuštaju da cijene da li to što zakoni na nivou Federacije za sudije, tužitelje i stručne saradnike propisuju pravo na naknadu troškova prevoza za udaljenost do 70 kilometara i u tom slučaju pravo na mjesečnu kartu na ime cijene prevoza, dok se sudijama, tužiteljima i stručnim

saradnicima na nivou Suda i Tužilaštva BiH ova naknada propisuje za udaljenost do 80 kilometara, te daje izbor da sudija, tužilac i saradnik bira između mjesečne karte prevoza, te umjesto iste, naknadu prijevoza za dane vikenda, isto čini dovoljan osnov za utvrđenje postojanja normativne diskriminacije (u propisivanju ove naknade). Ove činjenice na kojima je tužitelj zasnovao svoj tužbeni zahtjev za utvrđenje diskriminacije, drugostepeni sud je trebao sagledati u svjetlu odredbe člana 15. stav 1. ZZD, što ima za posljedicu da se pravilnost pobijane presude za sada ne može ispitati.

Imajući u vidu da je diskriminacija nejednako postupanje odnosno stavljanje osobe u nepovoljniji položaj na osnovu određenih karakteristika, a postoji kada se zadovolje elementi postojanja slične ili podudarne grupe odnosno pojedinca, te različito tretiranje prema zabranjenim osnovama bez opravdanja (bez legitimnog cilja ili je cilj neprimjeren), proizilazi da utvrđenje spornih činjenica od kojih je zavisila osnovanost tužbenog zahtjeva je bila dužnost suda, koja u konkretnom slučaju nije ispoštovana.

Obrazloženje drugostepene presude ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama koje su sudu poslužile kao stvarni i pravni osnov za donošenje odluke o tužbenom zahtjevu, budući da takvo obrazloženje drugostepene presude ne ispunjava uslove propisane odredbom člana 191. stav 4. ZPP.

Naime, jedan od elemenata prava na pravično suđenje je i pravo na obrazloženu sudsku odluku, što podrazumijeva obavezu suda da navede jasne, dovoljne i razumljive razloge na kojima zasniva svoju odluku, čime se daje garancija stranci da je sud razmotrio njene navode i dokaze koje je istakla u postupku i da se takva odluka može ispitati po pravnom lijeku.

Na osnovu svega izloženog valjalo je primjenom odredbe člana 249. stav 1. ZPP reviziju tužitelja uvažiti i odlučiti kako je to bliže navedeno u izreci ove revizijske odluke.

Kako je u ovom slučaju ukinuta drugostepena presuda protiv koje je podnesena revizija to je u skladu sa odredbom člana 397. stav 3. ZPP ostavljeno da se o troškovima postupka u povodu ovog pravnog lijeka odluči u konačnoj odluci.

Predsjednica vijeća
Fatima Imamović, s.r.